

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2006 r. — 2K-Teint i in. przeciwko EBI i Komisji

(Sprawa T-336/06)

(2007/C 20/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: 2K-Teint SARL, Mohamed Kermoudi, Khalid Kermoudi, Laila Kermoudi, Mounia Kermoudi, Salma Kermoudi i Rabia Kermoudi (Casablanca, Maroko) (przedstawiciel: P. Thomas, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny (Luksemburg, Wielkie Księstwo Luksemburga) i Komisja Wspólnot Europejskich (Bruksela, Belgia)

Żądania strony skarżącej

- Przyjęcie niniejszej skargi i stwierdzenie jej zasadności,
- zobowiązanie EBI do udostępnienia całości dokumentacji dotyczącej pożyczki służącej nabyciu udziałów w kapitale spółki 2K-Teint, w tym korespondencję z BNDE dotyczącą tej sprawy, pod groźbą kary w wysokości 10 000 EUR za każdy dzień zwłoki;
- stwierdzenie, że EBI ponosi odpowiedzialność quasi-deliktową wobec skarżących z powodu błędów, naruszeń, zaniedbań i zaniechań jakich dopuścił się względem skarżących;
- stwierdzenie poniesienia przez skarżących szkody (określonej zgodnie z wskazaniami zawartymi w skardze);
- zarządzenie przeprowadzenia opinii biegłych odnośnie zakresu i zasadności wskazanych szkód;
- zasądzenie od EBI oraz/lub Wspólnoty Europejskiej solidarnie lub in solidum zapłaty na rzecz skarżących odszkodowania z tytułu wskazanych powyżej przyczyn, przeliczonego na euro (zgodnie z poniższymi wskazaniami) oraz odsetek ustawowych poczynając od złożenia przez skarżących pierwszego pozwu, tj. pozwu wniesionego do Tribunal d'arrondissement de Luxembourg w dniu 17 czerwca 2003 r., do dnia całkowitej zapłaty;
- stwierdzenie, że wyrok, który zostanie wydany będzie podlegał natychmiastowemu wykonaniu niezależnie od środków zaskarżenia oraz bez obowiązku złożenia zabezpieczenia;
- zasądzenie od EBI oraz/lub Wspólnoty Europejskiej solidarnie lub in solidum zapłaty na rzecz skarżących nieuw-

ględnionej w kosztach postępowania kwoty wydatków w tymczasowej wysokości 12 500 EUR, jakie skarżący ponieśli w związku z kosztami obrony oraz uczestnictwa w rozprawie, obciążenie ich którą byłoby niesłuszne;

- obciążenie EBI oraz/lub Wspólnoty Europejskiej kosztami postępowania;
- zastrzeżenie na rzecz skarżących wszelkich roszczeń, żądań i środków prawnych.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z umową o finansowanie podpisaną w Luksemburgu w dniu 28 kwietnia 1994 r. EBI, działając w imieniu i na rachunek Wspólnoty Europejskiej na podstawie upoważnienia udzielonego przez Komisję Europejską przyznał Królestwu Maroka z tytułu pomocy dotyczącej kapitału obciążonego ryzykiem warunkową pożyczkę przeznaczoną na finansowanie projektów produkcyjnych, głównie w sektorze przemysłowym, w szczególności realizowanych przy udziale przedsiębiorstw (osób fizycznych i prawnych) z Unii Europejskiej [projekt Prêt Global Secteur Financier II (globalna pożyczka dla sektora finansowego II)]. Zgodnie z umową kwota pożyczki EBI dla Maroka podlegała retrocesji w celu finansowania projektów określonych w umowach w formie pożyczek udzielanych przez banki marokańskie, działające w konsekwencji jako finansowe instytucje pośredniczące. Wskazane pożyczki podlegające retrocesji służyły zapewnieniu finansowania przez finansowe instytucje pośredniczące pożyczek lub udziałów w kapitale przedsiębiorstw marokańskich, będących końcowymi beneficjentami. Udzielenie każdej z pożyczek na rzecz przedsiębiorstw powinno być zostać dokonane w formie umowy zawartej między bankiem i przedsiębiorstwem, którego dotyczy objęcie udziałów. Instytucja pośrednicząca była zobowiązana do przedstawienia EBI wniosków o finansowanie udziału lub pożyczki w celu zatwierdzenia go w porozumieniu z państwem marokańskim. EBI był zobowiązany do zawiadomienia państwa marokańskiego o zatwierdzeniu wniosku oraz do przekazania kopii tego zawiadomienia finansowej instytucji pośredniczącej.

W dniu 12 października 1994 r. podpisano umowę o retrocesji między Królestwem Maroka i Banque Nationale pour le Développement Economique (krajowym bankiem rozwoju gospodarczego, zwanym dalej BNDE), który stał się jedną z finansowych instytucji pośredniczących w rozumieniu umowy zawartej między EBI i Królestwem Maroka. W dniu 29 listopada 1995 r. w ramach drugiej linii EBI zawarto umowę pożyczki między BNDE i skarżącymi, z zastrzeżeniem wyrażenia zgody przez EBI oraz otrzymania środków przez BNDE. Umowa dotyczyła częściowego finansowania udziału w spółce 2K-Teint. W piśmie z dnia 14 października 1994 r. EBI udzielił zgody na przyznanie finansowania na realizację projektu 2K-Teint.

W niniejszej skardze dotyczącej pozaumownej odpowiedzialności Wspólnoty skarżący żądają naprawienia szkody, którą ponieśli w wyniku zarzucanego błędnego działania EBI w wykonaniu obowiązków przedstawiciela Wspólnoty w ramach zarządzania rzeczoną pożyczką. Powołują oni w szczególności wyjątkową opieszałość w zakresie przekazania środków z pożyczki, udostępnionej dopiero w lipcu 1997 r., która to okoliczność zmusiła skarżących do zaciągnięcia pożyczki krótkoterminowej w BNDE. Niewypełnienie obowiązków finansowych ciężących na skarżących doprowadziło do wszczęcia przez BNDE postępowania egzekucyjnego przed sądem krajowym. Wyrokiem sądu marokańskiego spółka 2K-Teint została zobowiązana do sprzedaży swego przedsiębiorstwa.

Skarżący powołują przede wszystkim szereg nieprawidłowości, jakich BNDE dopuścił się w zakresie zarządzania środkami wspólnotowymi, o których to nieprawidłowościach powiadomili oni EBI, wzywając go do podjęcia działań. Skarżący zarzucają EBI zaniechanie podjęcia działań w związku z przekazanymi informacjami. Wskazują oni, że EBI był zobowiązany do podjęcia działań, bowiem BNDE działał, o ile nie na podstawie instrukcji jako jego pełnomocnik, to co najmniej jako pozorny pełnomocnik uwzględniając, iż EBI zastrzegł sobie znaczącą rolę w zakresie decyzji dotyczących rzeczonych pożyczek.

Ponadto skarżący utrzymują, że EBI powinien ponieść odpowiedzialność nie tylko za błędy BNDE wynikające z tego stosunku prawnego, lecz również za własne niedociągnięcia i naruszenia. Zarzucają oni EBI brak nadzoru i efektywnej kontroli wykorzystania środków od czasu otrzymania ich przez podmioty marokańskie, co w rezultacie sprzyjało, a nawet potęgowało zarzucane nieprawidłowe działania BNDE. Skarżący zarzucają EBI poważne naruszenia, zaniedbania i zaniechania dotyczące obowiązku ostrożności, staranności i rozważań w zakresie zarządzania środkami wspólnotowymi.

Skarżący wskazują, że szkody jakie ponieśli pozostają w bezpośrednim związku z zaniechaniami i naruszeniami po stronie EBI. Wnoszą zatem o zobowiązanie EBI do naprawienia rzeczonych szkód.

Skarga wniesiona w dniu 1 grudnia 2006 r. — Shell Petroleum i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-343/06)

(2007/C 20/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Shell Petroleum NV (Haga, Niderlandy), The Shell Transport and Trading Company Ltd (Londyn, Zjedno-

zione Królestwo), Shell Nederland Verkoopmaatschappij BV (Capelle aan den IJssel, Niderlandy) (Przedstawiciele: adwokaci O.W. Brouwer, W. Knibbeler i S. Verschuur)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Shell Petroleum NV i The Shell Transport and Trading Company Ltd wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności w całości decyzji Komisji z dnia 13 września 2006 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE (w sprawie COMP/F/38.456 — Asfalt — Niderlandy, zwanej dalej „decyzją”) w zakresie, w jakim dotyczy ona Shell Petroleum NV i The Shell Transport and Trading Company Ltd lub
- tytułem żądania ewentualnego, częściowe stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie, w jakim stwierdza się w niej, że Shell Petroleum NV i The Shell Transport and Trading Company Ltd naruszyły art. 81 WE w okresie między 1 kwietnia 1994 r. i 19 lutego 1996 r. oraz obniżenie nałożonej na nie grzywny oraz
- w każdym razie, obniżenie grzywny nałożonej na Shell Petroleum NV i The Shell Transport and Trading Company Ltd na podstawie decyzji;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez Shell Petroleum NV i The Shell Transport and Trading Company Ltd w związku z zapłatą grzywny w całości lub w części albo też z ustanowieniem gwarancji bankowej;
- podjęcie jakichkolwiek innych środków uznanych za właściwe przez Sąd.

Shell Nederland Verkoopmaatschappij BV wnosi do Sądu o:

- częściowe stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie, w jakim stwierdza się w niej, że spółka Shell Nederland Verkoopmaatschappij BV naruszyła art. 81 WE w okresie między 1 kwietnia 1994 r. i 19 lutego 1996 r. oraz obniżenie nałożonej na nią grzywny oraz
- w każdym razie, obniżenie grzywny nałożonej na Shell Nederland Verkoopmaatschappij BV na podstawie decyzji;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez Shell Verkoopmaatschappij BV w związku z zapłatą grzywny w całości lub w części albo też z ustanowieniem gwarancji bankowej;
- podjęcie jakichkolwiek innych środków uznanych za właściwe przez Sąd.